

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **METALVIS, s. r. o.**, se sídlem Areál ZD 61, Babice, zast. Mgr. Janem Drozdem, advokátem se sídlem třída Tomáše Bati 3067, Zlín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2015, čj. 38235-2/2015-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2018, čj. 62 Af 4/2016-52,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Kasační stížnost se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Zlínský kraj vydal dne 13. 5. 2015 dodatečný platební výměr, čj. 144-19/2015-640000-51, kterým žalobkyni doměřil antidumpingové clo ve výši 462 257 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiál) a zároveň jí uložil povinnost uhradit penále ve výši 92 452 Kč. Podle celního úřadu žalobkyně v celním prohlášení, na jehož základě bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu, nesprávně uvedla zemi původu (Tchaj-wan namísto Čínské lidové republiky, ze které podléhal dovoz předmětného zboží antidumpingovému clu). Uvedenou skutečnost celní úřad vyvodil zejména ze zpráv Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) ze dne 3. 11. 2014 a ze dne 1. 12. 2014 včetně příloh.

[2] Proti rozhodnutí celního úřadu podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2015 zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud výše uvedeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť krajský soud nezvážil „oprávněnost“ nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Nařízení bylo zrušeno prováděcím nařízením Komise (EU) č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky. Uvalení antidumpingového cla na předmětné spojovací prostředky totiž bylo v rozporu s Všeobecnou dohodou o clech a obchodu (GATT) a Dohodou o provádění čl. VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (antidumpingová dohoda). Podle stěžovatelky je nařízení č. 91/2009 v rozporu také s nařízením Rady (ES) č. 384/96 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (základní nařízení 1), později nahrazeným nařízením Rady (ES) č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (základní nařízení 2). Ačkoli bylo nařízení č. 91/2009 zrušeno s účinky *ex nunc*, důvody pro jeho zrušení a neplatnost byly dány již od počátku, protože po celou dobu své účinnosti bylo v rozporu s antidumpingovou dohodou a s nařízeními č. 384/96 a 1225/2009 [což vyplývá ze zprávy odvolacího orgánu Světové obchodní organizace (WTO) ze dne 18. 1. 2016]. Podle stěžovatelky byl vzhledem k uvedenému porušen také čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[6] Stěžovatelka rovněž namítla, že krajský soud nezohlednil předběžnou otázku položenou Soudnímu dvoru EU ve věci C-207/17, *Rotho Blass Srl v. Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*.

[7] Podle stěžovatelky se krajský soud dále nezabýval skutečností, že na podnikatele nelze klást požadavek, aby zjišťovali, jakým způsobem fungují odběratelsko-dodavatelské vztahy jejich smluvních partnerů. Celní orgány měly při dokazování postupovat dle § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a zachovat práva domácích podnikatelů, kteří nejednali úmyslně protizákonně. Krajský soud nevzal v potaz nevědomost stěžovatelky o tom, že zboží nepochází ze země deklarované dodavatelem.

[8] Celní orgány a krajský soud podle stěžovatelky vycházely pouze z neúplných a spekulativních zpráv OLAF, které dostatečně neprokazují skutečnost, že původ stěžovatelkou dovezeného zboží je skutečně v Čínské lidové republice.

pokračování

[9] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí a ztotožnil se s názorem krajského soudu. Odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení a za pravdivost předložených dokladů je objektivní a nese ji ten, kdo prohlášení podal. Případná opatření přijatá Radou (jakým je i zrušení nařízení č. 91/2009) nezakládají právo na vrácení cla vybraného před jejich platností a účinností. Konstatování odvolacího orgánu WTO, že nařízení č. 91/2009 je v rozporu s antidumpingovou dohodou, samo o sobě nemělo vliv na platnost nařízení v době doměření antidumpingového cla stěžovatelce. Dokazování provedené ve věci bylo dostatečné. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Usnesením ze dne 22. 5. 2018, čj. 5 Afs 57/2018-28, NSS přerušil řízení o kasační stížnosti, protože Soudnímu dvoru byla předložena předběžná otázka, jejíž posouzení bylo podstatné také v nyní projednávané věci. Soudní dvůr rozhodl o předběžné otázce rozsudkem ze dne 18. 10. 2018 ve věci C-207/17, *Rotho Blaas*. Vzhledem k tomu odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno. Proto NSS rozhodl ve výroku I. tohoto rozsudku, že v řízení se pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.), a kasační stížnost projednal.

[13] NSS již opakovaně posuzoval skutkově i právně obdobné případy týkající se téže stěžovatelky (viz např. rozsudky NSS ze dne 7. 11. 2018, čj. 2 Afs 332/2016-41, ze dne 21. 11. 2018, čj. 7 Afs 53/2018-40, ze dne 5. 12. 2018, čj. 8 Afs 20/2017-45, ze dne 6. 12. 2018, čj. 7 Afs 52/2018-33). Jelikož stěžovatelka v těchto věcech vznesla prakticky totožné námitky a NSS neshledal důvod se od závěrů uvedených v citovaných rozsudcích odchýlit, vycházel z nich také v nyní projednávané věci.

[14] Nejprve NSS konstatuje, že námitky nevědomosti stěžovatelky o skutečném původu zboží a nezjištění způsobu fungování odběratelsko-dodavatelských vztahů krajským soudem byly poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, byť je stěžovatelka nepochybně mohla vznést již v řízení před krajským soudem. Z tohoto důvodu jsou nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[15] Dále stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud se nezabýval protiprávní aplikací nařízení č. 91/2009 a nezohlednil související předběžnou otázku položenou Soudnímu dvoru.

[16] NSS poznamenává, že námitku protiprávní aplikace nařízení č. 91/2009 stěžovatelka neuplatnila v žalobě ze dne 15. 1. 2016, ale až v replice k vyjádření žalovaného podané dne 23. 5. 2016. Námitku týkající se předběžné otázky u Soudního dvora stěžovatelka v řízení před krajským soudem neuplatnila vůbec. Nařízení č. 91/2009 bylo zrušeno nařízením č. 2016/278, které nabylo účinnosti dne 28. 2. 2016; předběžná otázka ve věci C-207/17, *Rotho Blaas* byla Soudnímu dvoru položena dne 21. 4. 2017.

[17] Námitkou protiprávní aplikace nařízení č. 91/2009 se krajský soud zabýval v závěru napadeného rozsudku (str. 9). Jeho úvahu NSS považuje za zcela dostatečnou (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2018, čj. 7 Afs 52/2018-33).

[18] Dále se NSS zabýval tím, zda krajský soud pochybil, pokud nezohlednil probíhající řízení o předběžné otázce ve věci C-207/17, *Rotho Blaas*. Z čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie plyne, že povinnost obrátit se na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce má pouze soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Proti rozhodnutí krajského soudu v této věci byla přípustná kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.), a proto měl krajský soud pouze možnost, nikoli povinnost žádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce ohledně platnosti nařízení č. 91/2009, resp. přerušit řízení o žalobě podle § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. a vyčkat rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2018, čj. 7 Afs 52/2018-33). Krajský soud nebyl povinen své úvahy výslovně uvést v odůvodnění napadeného rozsudku také proto, že stěžovatelka námitku týkající se předběžné otázky v žalobě ani v replice k vyjádření žalovaného *explicite* neuvedla.

[19] Ve shodě s krajským soudem shledal NSS nedůvodnou námitku neplatnosti nařízení č. 91/2009. Posouzení přitom plyne právě z rozsudku Soudního dvora ve věci C-207/17, *Rotho Blaas*. Jak výstižně shrnul NSS např. v rozsudku ze dne 5. 12. 2018, čj. 8 Afs 20/2017-45: „Soudní dvůr EU vyslovil, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení č. 91/2009, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. 10. 2012, kterým se mění nařízení č. 91/2009, nebo prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2015/519 [...]. Rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, jímž byla přijata zpráva odvolacího orgánu WTO, z níž vyplývá nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI. GATT, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009, resp. konečného antidumpingového cla, irelevantní (v podrobnostech srov. body 44 až 51 rozsudku ve věci *Rotho Blaas*). Z tohoto závěru plyne, že ani zrušení konečného antidumpingového cla nařízením č. 2016/278 nelze vnímat jako důvod jeho neplatnosti. Soudní dvůr EU implicitně objasnil i stěžovatelčinu pochybnost ohledně souladu nařízení č. 91/2009 se základními nařízeními 1 a 2. [...] rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO, jímž byla zpráva odvolacího orgánu WTO přijata, je z hlediska platnosti nařízení č. 91/2009 nerozhodné.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný mohl aplikovat nařízení č. 91/2009 v době doměření antidumpingového cla stěžovatelce. Nebyl tedy porušen ani čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[20] K námitce stěžovatelky zpochybňující dokazování prostřednictvím zpráv OLAF NSS uvádí, že zprávy z misí OLAF jsou dostatečným důkazem pro doměření antidumpingového cla, pokud obsahují jasné, určité a konkrétní informace popírající deklarovaný preferenční původ konkrétního zboží (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011-85). Stěžovatelka v kasační stížnosti zpochybňovala zprávy OLAF pouze velmi obecně; uváděla pouhé spekulace o zprávách OLAF a jejich přílohách, které ovšem nepodložila žádným konkrétním tvrzením či důkazem. Naopak krajský soud se jejich obsahem podrobně zabýval na str. 5 až 8 napadeného rozsudku, z nichž plyne jednoznačný závěr o zpochybnění původu zboží na Tchaj-wanu. Ani kasační námitka týkající se zpráv

pokračování

OLAF není důvodná (v podrobnostech k totožné argumentaci stěžovatelky viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2018, čj. 7 Afs 52/2018-33).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti úspěch neměla a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu